

Het Lam van God - begraven

Schriftlezing: Johannes 19:31-42

Tot in detail beschrijft God zelf in zijn Woord (Ex. 12) de voorbereidingen voor de viering van het Pascha. Je weet wel, het grote feest dat het volk van Israël ieder jaar opnieuw moest herinneren aan de uittocht uit het slavenhuis van Egypte.

Ieder gezin in Israël moest een eenjarig lam – zonder vlek of gebrek – (laten) slachten. Het bloed van het paaslam moest zorgvuldig worden opgevangen in een schaal en aan de ingang van het huis worden gestreken.

Het lamsvlees moest worden geroosterd en 's avonds met bittere kruiden en ongegist brood in het verband van het gezin worden gegeten.

O ja, er wat er overgebleven was van het lam: de wol, de huid, de botjes ... dat moest worden verbrand met vuur, voordat de nieuwe dag was aangebroken.

Doordat ze een lam hadden geslacht wisten alle gezinnen dat de engel van de dood aan hun huis voorbij zou gaan. Het bloed van het lam beschermde hen tegen het oordeel dat zich daarbuiten voltrok.

"Het was voorbereidingsdag ..." schrijft Johannes. Het duurt niet lang meer of de zon gaat onder over de heilige stad Jeruzalem. Iedereen is er klaar voor om achter de met bloed bestreken deurposten het feest van de bevrijding te vieren. Maar voordat het Pesach kan worden moet eerst de kruisheuvel Golgota worden opgeruimd. Net zoals het zuurdeeg / het gist dat uit de huizen moest worden opgeruimd voordat het feest van Pesach kan worden gevierd.

Nu waren de Romeinen gewoon om de lichamen van kruiselingen lange tijd te laten hangen. Als een afschrikwekkend middel voor het gewone volk.

Maar de Joodse wet eist dat een ter dood gebrachte misdadiger nog dezelfde dag wordt begraven. Daarom vragen de Joodse leiders van het volk aan Pilatus of de dood van de kruiselingen versneld mag worden door hun benen te breken en of ze de lichamen van de drie van Golgota mogen begraven. De viering van het feest van Pesach staat immers voor de deur.

Ach, wat kan het Pilatus ook schelen. Hij wil niets liever dan dat de rust in Jeruzalem zal terugkeren. Daarom geeft hij zijn soldaten bevel om te doen zoals gewenst wordt.

Maar wat blijkt ... aangekomen bij Jezus kunnen ze niets anders dan constateren dat Hij al gestorven is. De schrift gaat in vervulling: 'Van een paaslam zul je de botten niet breken.' (Ex. 12:46). En om alle twijfel weg te nemen steekt een Romeinse soldaat zijn lans in Jezus' zij: er stroomt bloed en lichaamsvocht uit. Opnieuw is er een schriftwoord: 'Ze hebben hem doorstoken' (Zach. 12:10).

En dan is er – zomaar opeens – een zekere Josef uit Arimatea. In het geheim een leerling van Jezus. Lid van het Sanhedrin. Ook hij 'waagt' zich in het hol van de leeuw van Pilatus en vraagt hem om het lichaam van Jezus. Josef gehoorzaamt daarmee aan de Joodse wet, maar wil ook voor Jezus doen wat hij uit respect voor Hem nog kan doen. Bovendien zegt diezelfde Joodse wet dat een misdadiger niet begraven mag worden in één graf met anderen. Josef bezit blijkbaar een nieuw en ongebruikt graf net buiten de muren van Jeruzalem dat hij graag ter beschikking stelt voor een eervolle begrafenis van Jezus.

Zo wordt het Lam van God buiten de muren van de heilige stad Jeruzalem begraven. Met alle eer en alle respect volgens de Joodse traditie. *"In een nieuw graf, waarin nog nooit iemand begraven was."*

Inmiddels is de zon ondergegaan. Achter gesloten deuren – bestreken met het bloed van het paaslam – vieren Joodse gezinnen opnieuw Pesach. Ook nu klinkt die ene vraag: 'Waarom is deze nacht anders dan alle andere nachten?' Deze nacht is anders omdat in deze nacht het Lam van God zijn leven heeft willen geven. God zelf heeft voor een lam gezorgd. God zelf heeft ons zijn Zoon gegeven als plaatsvervangend offerlam. Hij heeft onze zonden verzoend, bedekt met het bloed van Jezus. Wie schuilt achter dit bloed is veilig voor het oordeel dat eens komen zal!